

retten afhjulpne, er det Hensigten udtrykkelig at indstærpe, at Appelretten skal være stillet mere frit i sin Behandling af disse Retsafgørelser end ved Appel fra de almindelige Domstole. Bedømmelsen af, om ny faktiske Data med Nytte kunne paaberaabes, vil ved den foreslaaede Ændring blive henlagt til Appelretten selv, og da det vistnok vil være Reglen, at der i Sager af denne Art opstaar saadanne Spørgsmaal, er det formentlig ogsaa naturligere at lægge Afgørelsen i Rettens egen Haand, i Stedet for at give Anvisning paa idelig at ty til Bevillingsvejen, der dog skulde være Undtagelsen. Den her foreslaaede Afvigelse fra de almindelige Appelregler skal kun gælde for Overretten, ikke derimod ved Appel derfra til Højesteret.

Ændringsforslaget Nr. 7 til § 4 er til Dels kun en Redaktionsændring. Udvalget kunde i og for sig være bleven staaende ved de i det oprindelige Forslag brugte Udtryk, men da man i Landstinget har ment det nødvendigt, for at undgaa Misforstaaelse, udtrykkeligt at nævne fremmede Love, er dette ogsaa sket i den foreslaaede Redaktion, idet man dog har søgt at undgaa altfor skarpt at udpege de Tilfælde, i hvilke Konsulen maa tage disse Love i Betragtning; mere end hans bedste Skøn kan efter Omstændighederne dog næppe forlanges.

Bed Ændringsforslaget Nr. 10 foreslaas der en Afvigelse fra vor Rets almindelige Regler paa dette Omraade, idet Udvalget har anset det for ønskeligt til Betyggelse for en sigtet, der er arresteret, at give ham Lejlighed til allerede under Forundersøgelsen at raadspørg sig med andre, selvfølgelig dog under fornøden Kontrol af Konsulen. Til yderligere Betyggelse foreslaas fremdeles (Ændringsforslag Nr. 11) en Bestemmelse, ifølge hvilken Udenrigsministeriet stadig vil være underrettet om stedfundne Fængslinger.

Da det maa anses for ønskeligt, at der ved Paakendelsen af vigtigere Straffesager medtages Meddomsmænd, foreslaar Udvalget (Ændringsforslag Nr. 12), at Ordene „saa vidt muligt“ i § 8, 4de Stykke udgaa, idet

det dog næppe vil indtræffe, at der paa et Sted, hvor Udenrigsministeren har fundet Anledning til at tillægge Konsulen Doms- og Øvrighedsmyndighed, ikke blandt derboende fra Landets Jurisdiktion undtagne Personer skulde kunne findes to agtværdige Mænd, der egnede sig til at være Meddomsmænd.

Ændringsforslagene Nr. 14, 16 og 19 ere foranledigede ved, at det benyttede Udtryk: „hjemsendes“ ikke vilde kunne anvendes i saadanne Tilfælde, hvor vedkommende Person ikke egentlig kunde siges at have sit Hjem her i Landet.

Bed Ændringsforslaget Nr. 22 gives et Paalæg om Udfærdigelsen af de i Paragraffen nævnte Instruksler, hvilke jo ikke ville kunne undværes.

Man har fundet det rigtigt ved Ændringsforslaget Nr. 24 at søge Opmærksomheden henledet paa vor Rets Regler om Afgørelse ved Voldgift.

Bed Ændringsforslaget under Nr. 28 tilsigtes det at erhverve noget statistisk Materiale, der eventuelt vil kunne frembyde Interesse.

Det har været bragt under Overvejelse i Udvalget, om der ikke burde tilføjes Lovforslaget en ny Paragraf (§ 16) omtrent saaledes affattet:

„For saa vidt nærværende Lovs Anvendelse maatte foranledige Uenighed imellem Danmark og anden suveræn Stat, og Striden ej kan bilægges ad diplomatisk Vej, bør Udenrigsministeren søge den bilagt ved international Voldgift og eventuelt snarest dertil begære Rigsdagens Samtykke.“

Udvalget har imidlertid været af den Formening, at en saadan Bestemmelse ikke bør indføres, allerede fordi den formentlig ikke staar i nogen Forbindelse med den foreliggende Lov.

Derimod mener et Mindretal (Bajer), at en Lov som nærværende kunde give Anledning til Vanstueligheder paa Grund af, at den kommer til Anvendelse i fremmed Land og at en Bestemmelse som ovennævnte mulig-